

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/2/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119462132
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6119462132.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov senátu JUDr. Aleny Radičovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu 365.bank, a.s., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábřežie 4, IČO: 31 340 890, zastúpeného Advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Bratislava, Štefánikova 8, proti žalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. A. C. D., E. XXXX/XX, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., so sídlom Žilina, Pavla Mudroňa 1191/5, o zaplatenie 9 395,60 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 4Csp/11/2020 - 184 zo dňa 13. mája 2022 takto

rozhodol:

I. P r i p ú š ť a, aby do konania na miesto doterajšieho žalobcu 365.bank, a.s., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábřežie 4, IČO: 31 340 890, vstúpila spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. a vo výroku III. o náhrade trov konania r u š í a vec mu v týchto častiach v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9 082,14 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8 701,80 eur od 20.11.2019 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku II. vo zvyšku žalobu zamietol a vo výroku III. žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou podanou pôvodne v upomínacom konaní na Okresnom súde Banská Bystrica domáhal, aby súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu istiny 9 395,60 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 8 701,80 eur od 20.11.2019 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalobe bolo v upomínacom konaní vyhovené vydaním platobného rozkazu, proti ktorému podal žalovaný včas odpor. Žalobca navrhol pokračovanie v konaní, preto vec bola postúpená súdu prvej inštancie dňa 06.03.2020. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav: Žalobca ako veriteľ uzavrel dňa 28.09.2016 so žalovaným ako dlžníkom Zmluvu o spotrebiteľskom úvere - lepšia splátka (ďalej aj len "zmluva o úvere"). Na jej základe sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému úver vo výške 10 000,- eur. V čl. 2 zmluvy o úvere sú uvedené náležitosti zmluvy, a to: účelový úver určený na refinancovanie; výška úveru 10 000,- eur; termín konečnej splatnosti 25.09.2024; počet mesačných splátok 96; výška mesačnej splátky 156,41 eur, výška poslednej splátky 156,28 eur pozostávajúcich z úrokov a istiny úveru. Poistenie schopnosti splácať úver nebolo dohodnuté. Úver mal byť splácaný pri fixnej ročnej úrokovej sadzbe 10,90 % s tým, že dátum splatnosti prvej splátky bol 25.10.2016, každá ďalšia splátka mala byť zaplatená k 25-temu dňu v mesiaci. RPMN bola uvedená vo výške 11,50 %, priemerná hodnota RPMN vo výške 10,10 % a celková čiastka k zaplateniu bola určená na sumu 15 015,23 eur. Podľa súhrnných informácií o novoposkytnutých úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 2. štvrtrok 2016 predstavovala priemerná hodnota RPMN pri spotrebiteľských úveroch nad 5 do 10 rokov 10,10 %. Podľa súhrnných

informácií o novoposkytnutých úveroch veriteľmi za 2. štvrťrok 2016 predstavovala priemerná hodnota RPMN pri spotrebiteľských úveroch od 1 500,- eur do 6 500,- eur vrátane nad 5 do 10 rokov 9,22 %. Podľa výpisu z úverového účtu žalovaný vyčerpal sumu 10 000,- eur, čo nebolo v konaní sporné. Zaplatené splátky žalovaným predstavovali v období od 25.10.2016 do 20.11.2019 sumu 3 390,26 eur, z čoho po vyhlásení predčasnej splatnosti bolo uhradených 603,82 eur. Žalobca vyzval žalovaného na úhradu dlžnej časti úveru výzvou zo dňa 26.11.2018 s upozornením, že pohľadávka vo výške 630,71 eur + 9,- eur poplatok je viac ako 3 mesiace po splatnosti a ak nedôjde k úhrade úveru v lehote 15 dní, môže žalobca využiť oprávnenie vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. Táto výzva bola žalovanému doručovaná poštou, ako to vyplýva z poštového podacieho hárku, a to dňa 27.11.2018. Žalovaný nerozporoval doručenie tejto písomnosti. Výzvou na úhradu dlžnej sumy zo dňa 27.12.2018 žalobca z dôvodu, že žalovaný bol v omeškaní so splácaním úveru, vyhlásil ku dňu 27.12.2018 mimoriadnu - predčasnú splatnosť úveru a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej čiastky vo výške 9 598,68 eur v lehote 10 dní od doručenia tejto výzvy. Dlžná suma pozostávala z istiny vo výške 9 305,62 eur, úrokov vo výške 284,06 eur, poplatkov za upomienky 9,- eur. Uvedená listina bola žalovanému doručovaná poštou, ako to vyplýva z poštového podacieho hárku, a to dňa 28.12.2018. Žalovaný nerozporoval doručenie tejto písomnosti. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b), ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“); § 53 ods. 9, § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2, § 565, § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka a podľa § 3 ods. 1 nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. účinného od 01.02.2013. Uviedol, že žalovaný nárok nachádza oporu v zákone o spotrebiteľských úveroch a zmluva o úvere je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto súd najskôr zisťoval, či zmluva o spotrebiteľskom úvere má všetky povinné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Po jej preskúmaní zistil, že zmluva obsahuje všetky povinné náležitosti vyžadované predmetným zákonným ustanovením a neabsentuje žiadna taká náležitosť, ktorá by znemožňovala spotrebiteľovi určiť rozsah svojho záväzku. Žalovaný namietal, že podľa § 9 ods. 2 písm. k) cit. zákona je v zmluve síce uvedená RPMN, ktorej správnosť nenamietal, ale chýba uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. S touto argumentáciou žalovaného sa súd nemohol stotožniť, nakoľko priamo v úverovej zmluve, v časti označenej „Predpoklady výpočtu RPMN:“ sa uvádzajú konkrétne parametre použité pre výpočet RPMN. Z uvedeného možno jednoznačne vyvodiť, aké vstupné údaje sú použité pre výpočet RPMN a z akých predpokladov výška RPMN v konkrétnom prípade vychádza. Pokiaľ je v zmluve uvedená výška RPMN a súčasne sú spotrebiteľovi známe všetky vstupné veličiny, ktoré veriteľ používa na jej výpočet (čo bolo splnené), tak absencia vzorca samotného (aj vzhľadom na zložitosť matematickej operácie, ktorú nie je schopný bežný spotrebiteľ uchopiť) nepredstavuje takú skutočnosť, pre ktorú by spotrebiteľ nevedel určiť rozsah svojho záväzku voči veriteľovi (Rozsudok Súdu EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. /T.), čo je predpoklad pre to, že mohol byť úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Čo sa týka namietania nesprávneho určenia hodnoty priemernej RPMN žalovaným, ani s touto argumentáciou sa súd nemohol stotožniť. Súd bol presvedčený, že priemerná RPMN bola v zmluve uvedená správne. Žalobca vychádzal zo súhrnných informácií o novoposkytnutých úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 2. štvrťrok 2016, kde priemerná hodnota RPMN pri spotrebiteľských úveroch nad 5 do 10 rokov predstavovala 10,10 %, pričom bola použitá správna časová verzia tohto dokumentu. Zmluva bola uzatvorená dňa 28.09.2016, teda v súlade s § 9 ods. 2 písm. z) cit. zákona sa na ňu aplikujú údaje o zmluvách za 2. štvrťrok 2016. Sporným zostalo, či sa ma vychádzať zo súhrnných informácií zverejnených za všetkých veriteľov na trhu, alebo len z informácií za banky a pobočky zahraničných bánk. Súd mal za to, že rozhodným podkladom sú informácie za banky a pobočky zahraničných bánk a obdobné produkty nimi poskytované. Žalobca poskytoval úver žalovanému ako banka, a preto je logické, aby bol tento úverový produkt porovnaný s čo najbližšími úverovými produktmi obdobného veriteľa na trhu. Súd vychádzal aj zo znenia § 1 ods. 4 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktoré uvádza, že na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Súd konštatoval, že zmluva má všetky zákonom vyžadované náležitosti podľa § 9 ods. 2 uvedeného zákona a z tohto dôvodu nemožno konštatovať bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný ďalej tvrdil, že žalobca neskúmal jeho schopnosť splácať úver s odbornou starostlivosťou. Žalobca však uviedol, že pred uzatvorením úverovej zmluvy overoval príjem žalovaného ako žiadateľa dopytom v Sociálnej poisťovni, ktorá potvrdila príjem žalovaného a

tento následne žalobca akceptoval. Ďalej dopytoval úverový register na overenie výdavkov, lustraval dáta v databáze spoločnosti EOS KSI. Okrem toho priamo zo zmluvy vyplýva, že žalovaný bol klientom žalobcu, keďže čerpal poskytnutý úver na svoj účet vedený v F. G., H., takže je vysoko pravdepodobné, že veriteľ mal prehľad o obratoch na bežnom účte žalovaného. Okrem toho úver, ktorý žalovaný čerpal, bol úverom určeným na refinancovanie iných úverov žalovaného poskytnutých spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. a Raiffeisen Bank, čiže mal súd za to, že žalobca bol s finančnou situáciou ako i platobnou morálkou žalovaného oboznámený dostatočne na to, aby si vedel vyhodnotiť schopnosť žalovaného splácať úver ako aj existenciu prípadných úverových rizík. Žalobca si v žalobe uplatnil istinu úveru vo výške 8 701,80 eur. Z výpisu z úverového účtu vyplýva, že žalovaný vyčerpal úver vo výške 10 000,- eur. Podľa predloženého stavového výpisu z úverového účtu žalovaný do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru splatil istinu v rozsahu 694,38 eur. V čase vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru tak dlžná istina predstavovala 9 305,62 eur, čo korešponduje s údajom na listine, ktorou žalobca predčasne úver zosplatnil. Po vyhlásení predčasnej splatnosti žalovaný uhradil celkovo sumu 603,82 eur, ktorá bola správne započítaná na úhradu istiny. Nesplatená časť istiny tak predstavuje sumu 8 701,80 eur (10 000,- eur - 694,38 eur - 603,82 eur). Žalobca teda uplatnil istinu úveru v správnej výške. Keďže v konaní nebol produkovaný dôkaz, že by žalovaný uhradil vyššiu sumu, súd žalobe v časti istiny 8 701,80 eur bez ďalšieho vyhovel, nakoľko žalobca svoj nárok v tomto smere v celom rozsahu preukázal. Žalobca sa ďalej domáhal zaplatenia (bližšie neurčených) nesplatených úrokov do vyhlásenia predčasnej splatnosti vo výške 284,06 eur, kapitalizovaných úrokov z omeškania po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru v sume 400,74 eur a poplatku vo výške 9 eur. Čo sa týka žalobou uplatnených (kapitalizovaných) nesplatených úrokov do vyhlásenia predčasnej splatnosti vo výške 284,06 eur, tieto žalobca v žalobe bližšie nešpecifikoval. Z obsahu žaloby, ale ani jej príloh nie je zrejmé, či ide o úrok zmluvný alebo aj o úrok z omeškania, ďalej nie je zrejmé za aké obdobie a z akých konkrétnych súm bol úrok vyúčtovaný, ani to, v akých sadzbách bol počítaný. Z uvedeného dôvodu súd nemohol preskúmať, či kapitalizované príslušenstvo žalobca uplatnil správne. Keďže si žalobca v tomto ohľade nesplnil povinnosť tvrdenia, ani povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, žalobca nepreukázal dôvodnosť tohto svojho čiastkového nároku. Z uvedeného dôvodu súd nemal inú možnosť, len žalobu v tejto časti zamietnuť. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na zaplatenie kapitalizovaného úroku z omeškania po predčasnom zosplatnení pohľadávky za obdobie od 28.12.2018 do 20.11.2019 v celkovej výške 400,74 eur, tu súd dospel k presvedčeniu, že žalobca neurčil správne začiatok omeškania žalovaného. Predčasná splatnosť úveru a teda aj právo žalobcu požadovať od žalovaného zaplatenie istiny úveru vo výške 9 305,62 eur mohla najskôr nastať dňa 12.01.2019. Dňa 27.12.2018 žalobca vypracoval a datoval „Výzvu na úhradu dlžnej sumy“, ktorou vyhlásil predčasnú splatnosť predmetného úveru a zároveň vyzval žalovaného na úhradu celého dlhu vo výške 9 598,68 eur, a to v lehote 10 kalendárnych dní od doručenia tejto výzvy. Uvedenú výzvu žalobca žalovanému preukázateľne odoslal poštou dňa 28.12.2018. Podľa bodu 4.3.4. Všeobecných obchodných podmienok žalobcu sa korešpondencia zasielaná poštou považuje v rámci Slovenskej republiky za doručeníu 5. deň po jej odoslaní, ak nebol preukázaný iný dátum doručenia (čo v tomto konaní nebol). Uvedenú výzvu na úhradu dlžnej sumy tak možno považovať za doručeníu žalovanému najskôr dňa 02.01.2019, kedy mu zároveň začala plynúť 10 dňová lehota na zaplatenie celého dlhu. Tá márne uplynula až dňa 12.01.2019. Do omeškania so zaplatením istiny 9 305,62 eur sa tak žalovaný mohol dostať najskôr dňa 13.01.2019. Nárok na úrok z omeškania tak žalobcovi mohol (za súčasnej dôkaznej situácie) vzniknúť za obdobie od 28.12.2018 do 13.01.2019 len vo výške 1,27 eur za jeden deň omeškania a nie vo výške 21,67 eur ako si v žalobe uplatnil žalobca. Za ostatné časové úseky bol úrok z omeškania žalobcom vyčíslený v celom rozsahu správne. Z uvedeného dôvodu žalobcovi súd priznal kapitalizovaný úrok len v sume 380,34 eur a vo zvyšnej časti (20,40 eur) žalobcu zamietol. Na vyhlásenie predčasnej splatnosti boli dodržané podmienky, keďže bol dodržaný postup podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keďže žalovaný bol pred zosplatnením úveru vyzvaný na úhradu dlhu a upozornený na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu, a to výzvou zo dňa 27.12.2018. Ako vyplýva z výpisu z úverového účtu, v tom čase bol už v omeškaní s úhradou viacerých mesačných splátok viac ako 3 mesiace. Nakoľko v stanovenej lehote žalovaný dlžné splátky nedoplatil, žalobca pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti (výzvou zo dňa 27.12.2018), čím sa úver stal splatným v celom rozsahu. V konaní nebolo sporným, že žalovanému boli tieto písomnosti doručené. Žalovaný tak v súlade s § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka stratil výhodu splátok a bol povinný uhradiť celý, predčasne zosplatnený úver. Možnosť veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru v prípade omeškania so splácaním splátok je pritom výslovne obsiahnutá v čl. 4 bode 4.6 zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak žalovaný dlh včas neuhradil, dostal sa do omeškania nasledujúcim dňom po jeho splatnosti, a preto žalobcovi dôvodne patria úroky z omeškania, ktoré mu súd priznal. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na zaplatenie poplatku vo výške 9,- eur, v tejto časti súd

vyhodnotil žalobu ako nedôvodnú. Tento nárok totiž nevyplýva zo žiadnych predložených listinných dôkazov, pričom žalobca nijakým spôsobom nešpecifikoval o aký poplatok sa vlastne jedná, na akom základe bol žalovanému účtovaný, či sa jedná o poplatok podľa bodu 3.1 zmluvy o úvere, alebo o iný poplatok a pod. Žalobca vo vzťahu k tomuto nároku neprodukoval riadne skutkové tvrdenia ani dôkazy, čím súdu znemožnil preskúmať, či tento bol účtovaný v súlade so zmluvou, za dohodnuté úkony, v dohodnutej výške, alebo nie. Z uvedeného dôvodu súd žalobu aj v tejto časti zamietol. Súd tak žalobe vyhovel v rozsahu 9 082,14 eur (8 701,80 eur titulom dlžnej istiny úveru + 380,34 eur titulom kapitalizovaného úroku z omeškania po zosplatnení) a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalobca sa domáhal zaplata sumy 9 395,60 eur s príslušným úrokom z omeškania. Úspech žalobcu predstavuje priznanie sumy 9 082,14 eur a úrokov z omeškania. Úspech žalobcu tak predstavuje procesný úspech v rozsahu 97 %. Neúspech žalobcu predstavuje zamietnutie žaloby v prevyšujúcej časti 313,40 eur, a teda žalovaný bol úspešný v rozsahu 3 %. Z uvedeného vyplýva, že čistý procesný úspech žalobcu predstavuje 94 % (97 % - 3 %). Preto súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 94 %.

2. Proti vyhovujúcemu výroku I. a proti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, uplatniac odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f), písm. h) CSP. Namietal nesprávne skutkové zistenia súdu, ktoré podľa žalovaného vyústili do nesprávneho právneho posúdenia spočívajúceho v tom, že konajúci súd nevyhodnotil zmluvu o úvere za bezúročnú a bez poplatkov a mal preukázané platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Poukázal na dôvodovú správu k zákonu o spotrebiteľských úveroch k priemernej RPMN, z ktorej vyplývalo, že zákonodarcia zdôraznil, že údaj o priemernej RPMN má vychádzať zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi, teda nie iba zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk. Zo žiadnej novely zákona o spotrebiteľských úveroch, dôvodovej správy k takejto novele ani všeobecného právneho predpisu vydaného Ministerstvom financií SR nevyplýva, že by sa údaj o priemernej RPMN mal posudzovať podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk. Zmluva o úvere zároveň obsahuje aj nesprávny údaj o priemernej RPMN vo výške 10,10 % p.a. Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrtrok 2016 platné pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené od 16.08.2016 do 15.11.2016 zverejnené na stránke ministerstva financií SR uvádzajú, že podľa údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch so zmluvnou splatnosťou od 5 do 10 rokov pre ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške viac ako 6 500,- eur bola priemerná RPMN vo výške 9,22 % p.a. Zmluva preto obsahuje nesprávny údaj o priemernej RPMN vo výške 10,10 %, čo má v konečnom dôsledku za následok absenciu údajov o priemernej RPMN. Ako vyplýva z ust. § 21 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, zákon používa pojem veriteľ, ktorým na účely tohto zákona sa v zmysle § 2 písm. b) rozumie fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Údaj o priemernej hodnote RPMN zohľadňuje úvery poskytované na finančnom trhu všetkými veriteľmi, vrátane nebankových subjektov. Nesprávny údaj o priemernej RPMN má za následok absenciu údajov o priemernej RPMN čo v konečnom dôsledku znamená, že úver je bezúročný a bez poplatkov, čo potvrdil vo svojom rozhodnutí zo dňa 25.07.2018 sp. zn. 7Co/161/2018 Krajský súd v Žiline. Pokiaľ ide o preukázanie doručenia listov zo dňa 26.11.2018 a 27.12.2018, žalovaný mal za to, že zo strany žalobcu nebol predložený listinný dôkaz o odoslaní a doručení výzvy ako aj výzvy k splateniu celého úveru zo dňa 27.12.2018, pretože poštový podací lístok bez presného označenia a identifikácie zásielky nepreukazuje odoslanie ani doručenie vyššie uvedených listín vzťahujúcich sa k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Žalobca teda nepreukázal ani odoslanie ani doručenie vyššie uvedených listín. Žalobca nešpecifikoval a ničím nepreukázal ani existenciu dojednania zmluvných strán o možnosti uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, z dôvodu ktorého ho listom zo dňa 26.11.2018 uplatnil, ktoré je ďalšou zákonnou podmienkou účinného zosplatnenia celej pohľadávky. Preto neboli splnené podmienky na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Keďže žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť až 27.12.2018 a teda nie do zročnosti najbližšej nasledujúcej splátky v zmysle § 565 druhá veta Občianskeho zákonníka, neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na závery občiansko-právneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20.03.2019, na ktorom došlo k zjednoteniu pri výklade použitia práva veriteľa na vyhlásenie

predčasnej splatnosti tak, že toto jeho právo je časovo obmedzené do splatnosti najbližšej budúcej splátky. Znamená to v tomto konkrétnom prípade, že pokiaľ by žalovaný bol v omeškaní s úhradou splátky splatnej ku dňu 25.09.2018 (omeškanie odo dňa 26.09.2018), v prípade upozornenia veriteľa podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a uplynutia 3 mesiacov od splatnosti tejto splátky, t. j. ku 25.11.2018, mohol veriteľ uplatniť právo na predčasné zosplatnenie úveru najneskôr ku dňu 25.12.2018. Pokiaľ toto svoje právo nezrealizuje, nemôže dôjsť k účinnému zosplatneniu úveru z dôvodu omeškania s úhradou splátky splatnej ku dňu 25.09.2018. Žalovaný ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2020 sp. zn. 5Cdo 36/2020, uverejnenom pod č. 1/2021. Keďže neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, listy zo dňa 26.11.2018 a 27.12.2018 sú neplatné právne úkony a žalobca nemá nárok na splátky, ktorých zročnosť nastane po vyhlásení rozsudku krajského súdu. Podľa názoru žalovaného listinnými dôkazmi preukázal svoju finančnú situáciu, ktorá mu umožňuje uhradiť dlžnú sumu iba v mesačných splátkach. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil v zmysle § 388 CSP tak, že umožní uhrádzať žalovanému zostatok nesplatených istín, ktorú predstavujú splátky istiny zročnej ku dňu vyhlásenia rozhodnutia krajského súdu, v mesačných splátkach vo výške 100,- eur k 25. dňu v mesiaci pod stratou výhody splátok v prípade omeškania s ktoroukoľvek mesačnou splátkou a prízna žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného oznámil, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky č. I/2022 zo dňa 26.04.2022 postúpil pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy o úvere na postupníka EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, a navrhol, aby súd podľa § 80 ods. 1 CSP pripustil zmenu na strane žalobcu. Ďalej uviedol, že predmetná zmluva o úvere bola uzavretá dňa 28.09.2016. Preto v nej žalobca uviedol výšku priemernej RPMN zverejnenú ministerstvom za druhý kalendárny štvrťrok (rozhodné obdobie 01.04.2016 – 30.06.2016). Podľa údajov z ministerstva bola v tom čase priemerná RPMN presne 10,10 % p.a. (údaj z ministerstva žalobca zaslal súdu spolu s vyjadrením k odporu). Totožnú výšku priemernej RPMN vymedzil žalobca v zmluve o úvere. Žalobca, na rozdiel od žalovaného, vychádzal z údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch poskytnutých bankami a pobočkami zahraničných bánk a nie z údajov platných pre všetkých veriteľov. Takýto postup je správny, keďže žalobca je bankou a Ministerstvo financií SR striktne rozlišuje medzi súhrnnými informáciami o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi (tie sú generálne určené pre veriteľov bez špecifického postavenia); a súhrnnými informáciami o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk (tie sú špeciálne určené pre osobitnú skupinu veriteľov – banky a pobočky zahraničných bánk). Žalobca postupoval v súlade so zákonom, ako aj s rozhodovacou praxou súdov, pričom vo svojom vyjadrení žalobca poukazuje na viaceré rozhodnutia súdov SR. Napokon, aj v samotnej dôvodovej správe k zákonu o spotrebiteľských úveroch, na ktorú poukazuje žalovaný v odvolaní, je jasne vymedzené, že veriteľ má v spotrebiteľskej zmluve uviesť priemernú RPMN pre podobný produkt na trhu. Preto nemohlo byť úmyslom zákonodarcu, aby banky pri určovaní priemernej RPMN vychádzali z údajov od všetkých veriteľov (vrátane nebankových subjektov). Výsledný údaj o priemernej RPMN by bol totiž skresľujúci a nevýhodný najmä pre spotrebiteľa. Opačný záver by bol podľa žalobcu evidentne v príkrom rozpore s princípmi formálnej logiky, ako aj s ekonomickým a teleologickým účelom týchto dokumentov. Za daných okolností je hodnota priemernej RPMN v zmluve o úvere uvedená korektne, v súlade s právnou úpravou platnou v čase uzavretia zmluvy o úvere. K námietkam žalovaného ohľadom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru uviedol, že žalovaný namieta predmetné skutočnosti prvýkrát až v podanom odvolaní, hoci je v celom konaní kvalifikovane zastúpený advokátom. Žalovaný (od začiatku konania zastúpený advokátom) mal dostatočný procesný priestor vyjadriť sa k zosplatneniu nielen v upomínacom konaní, t. j. v rámci podaného odporu proti platobnému rozkazu, ale aj v konaní pred všeobecným súdom prvej inštancie, napr. v rámci podania dupliky alebo ďalšie námietky mohol predniesť priamo na prvom pojednávaní, na ktoré sa však nedostavil žalovaný, ani jeho advokát. Za daných okolností súd prvej inštancie správne skonštatoval, že: „V konaní nebolo sporným, že žalovanému boli tieto písomnosti doručené.“. Takýto záver súdu je v súlade s § 151 CSP, ako aj so zásadou koncentrácie konania (§ 154 CSP). Namietanie procesu zosplatnenia prvýkrát až v odvolaní je absolútne nedôvodné a v hrubom rozpore so zásadou neúplnej apelácie, ktorá sa uplatňuje v civilnom sporovom konaní. Podľa žalobcu ide o neprípustné novoty, pričom nie je splnený dôvod v zmysle § 366 CSP, aby sa nimi odvolací súd zaoberal. Možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru pre prípad riadneho nesplácania je dohodnutá priamo v zmluve o úvere - v čl. 4.6 zmluvy o úvere je totiž táto podmienka explicitne vyjadrená. K zjavne oneskoreným tvrdeniam žalovaného, že zo strany žalobcu neboli predložené listinné dôkazy o doručení výzvy na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 26.11.2018 a výzvy na úhradu dlžnej sumy zo

dňa 27.12.2018, žalobca uviedol, že obe listiny boli žalovanému riadne doručené, čo žalobca relevantne preukázal preloženými listinnými dôkazmi (elektronickými podacími hárkami) v prvoinštančnom konaní. Obranu žalovaného preto považoval za účelovú a zjavne zavádzajúcu, ktorou žalovaný sleduje jediný cieľ - vyhnúť sa plneniu svojich zákonných a zmluvných povinností voči veriteľovi. Ak by však hypoteticky odvolací súd považoval argumentáciu žalovaného za relevantnú a včasnú, potom žalobca navrhol, aby odvolací súd uložil Slovenskej pošte, a.s., IČO: 36 631 124, informačnú povinnosť podľa § 190 CSP. Žalobca navrhol, aby súd pripustil, aby na miesto žalobcu 365.bank, a.s. (do 02.07.2021 Poštová banka, a.s.), Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, vstúpila do konania obchodná spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o, Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803. Žalobca zároveň považoval napadnutý rozsudok za vecne správny a navrhol, aby ho odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom vyhovujúcom výroku I. a vo výroku III. o náhrade trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť v týchto častiach súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, a to z nasledovných dôvodov:

5. Odvolaním bol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku I. a vo výroku III. o náhrade trov konania. Vo výroku II., ktorým súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol, rozsudok súdu prvej inštancie napadnutý nebol, nadobudol právoplatnosť a odvolací súd ho v tejto časti nepreskúmal.

6. Podľa § 80 ods. 1, 2, 3 CSP, ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli. Súd vyhovie návrhu podľa odseku 1, ak sa preukáže, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu. Právne účinky spojené s podaním žaloby zostávajú zachované. Ten, kto vstupuje do konania, prijíma stav konania ku dňu jeho vstupu.

7. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu, doručenom súdu dňa 14.10.2022, oznámil, že došlo k postúpeniu pohľadávky zmluvou o postúpení pohľadávok č. I/2022 zo dňa 26.04.2022 na spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, a navrhol, aby táto spoločnosť vstúpila do konania na jeho miesto žalobcu. Žalobca k svojmu návrhu predložil uvedenú zmluvu o postúpení pohľadávok (vrátene prílohy č. 1 so špecifikovanou pohľadávkou voči žalovanému), ako aj súhlas subjektu, ktorý má vstúpiť na miesto žalobcu. Odvolací súd mal preto za preukázané, že po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, pričom so vstupom do konania súhlasil ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu. Z tohto dôvodu odvolací súd výrokom I. tohto uznesenia rozhodol tak, že pripustil, aby namiesto doterajšieho žalobcu vstúpil do konania na jeho miesto žalobca EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803.

8. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného, tento uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP, a teda, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne

skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

10. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. Žalovaný namietal, že v predmetnej zmluve o úvere zo dňa 28.09.2016 označenej ako „Zmluva o spotrebiteľskom úvere – lepšia splátka“ bol nesprávne uvedený údaj o priemernej RPMN. Mal za to, že údaj o priemernej RPMN má vychádzať zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi, teda nie iba zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk.

12. Zákon o spotrebiteľských úveroch vo svojom ustanovení § 21 ods. 1 stanovuje povinnosť veriteľov predkladať Ministerstvu financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) a Národnej banke Slovenska údaje o novoposkytnutých a poskytnutých spotrebiteľských úveroch. Tento zákon definuje veriteľa v § 2 ods. 1 ako fyzickú osobu alebo právnickú osobu, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Veriteľom teda nie je len banka alebo pobočka zahraničnej banky. Vyhláška Ministerstva financií č. 289/2010 Z. z. o predkladaní údajov veriteľmi poskytujúcimi spotrebiteľské úvery odkazuje práve na zákon o spotrebiteľských úveroch. Vychádzajúc z účelu, pre ktorý sú údaje o spotrebiteľských úveroch zverejňované, a to informovanie spotrebiteľa o podmienkach spotrebiteľských úveroch, je zrejmé, že spotrebiteľ by mal byť pri priemernej RPMN informovaný nie len o údajoch priemernej RPMN bánk a pobočiek zahraničných bánk, ale o údajoch priemernej RPMN úverov poskytovaných všetkými veriteľmi, keďže len takto môže spotrebiteľ na finančnom trhu dostatočne posúdiť výhodnosť, či nevýhodnosť toho ktorého spotrebiteľského úveru.

13. Odvolací súd sa preto stotožňuje s argumentáciou žalovaného v tom, že ak súd zisťuje náležitosť spotrebiteľskej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. z) zákona o spotrebiteľských úveroch, smerodajné sú údaje obsiahnuté v tabuľke súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch za jednotlivé štvrtroky veriteľmi. Naproti tomu, údaje obsiahnuté v tabuľke súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch za jednotlivé štvrtroky bánk a pobočiek zahraničných bánk sú smerodajné na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v zmysle nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

14. Uvedený výklad nielenže nie je v rozpore s princípmi formálnej logiky, s ekonomickým a teleologickým účelom zákona o spotrebiteľských úveroch, ako namietal žalobca, ale naopak, je to jediný možný správny výklad uvedených právnych noriem. Pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch definuje veriteľa uvedeným spôsobom a priemernú hodnotu RPMN ako náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere viaže na súhrnné informácie o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi, nemožno žiadnym výkladom zákona o spotrebiteľských úveroch dospieť k záveru, že priemerná RPMN je viazaná na súhrnné informácie o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch vybranou skupinou veriteľov, a to bánk a pobočiek zahraničných bánk. S takýmto výkladom sa nemožno stotožniť a odvolací súd ho považuje za rozporný so zákonom o spotrebiteľských úveroch.

15. Pokiaľ teda v predmetnej veci zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch za II. štvrtrok 2016 poskytovaných veriteľmi pri úveroch viac ako 6 500,- eur s dobou splatnosti od 5 do 10 rokov vyplýva iná priemerná RPMN než v zmluve uvádzal žalovaný, je v zmluve uvedený nesprávny údaj, t. j. údaj, ktorý nezodpovedá skutočnosti, a preto treba naň nahliadať akoby nebol uvedený vôbec, čo má v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch za následok, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov a záver súdu prvej inštancie o tom, že predmetná zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch nebol správny.

16. Súd prvej inštancie sa potom v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia náležitostí spotrebiteľského úveru následne nezaoberal ani tým, že platby žalovaného mali byť započítané výhradne na istinu úveru, nezaoberal sa ani výškou splátky, ktorá v tom prípade mala byť len výška

istiny tej ktorej splátky, ktorá vyplýva zo zmluvy o úvere, v dôsledku čoho potom nesprávne vyhodnotil aj omeškanie žalovaného a možnosť zosplatnenia úveru žalobcom. Svojim nesprávnym procesným postupom ako následkom uvedeného nesprávneho právneho posúdenia potom súd prvej inštancie znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento nedostatok zároveň nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

17. Vzhľadom na uvedené dôvody odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. a vo výroku III. o náhrade trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vec v tejto časti vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

18. Pokiaľ ide o výrok III. napadnutého rozsudku o náhrade trov konania, odvolací súd pre úplnosť uvádza, že tento musel odvolací súd síce zrušiť ako výrok závislý na výroku I., no zároveň bol nesprávny aj vo vzťahu k výrokom vo veci samej napadnutého rozsudku a tiež nepreskúmateľný. Súd prvej inštancie žalobu v časti zamietol, a preto nemohol priznať žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu. Tomuto výroku zároveň nezodpovedá jeho odôvodnenie, podľa ktorého súd priznal žalobcovi pomernú časť náhrady trov konania.

19. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovné posúdenie nároku žalobcu (už nového) vzhľadom na záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Pokiaľ mali byť všetky platby žalovaného započítané na istinu spotrebiteľského úveru v rozsahu podľa splátok uvedených v zmluve (časť pripadajúca na istinu), súd zistí, či v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bol vôbec žalovaný v omeškaní a či boli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Súd bude tiež povinný preskúmať podmienky postúpenia pohľadávky z pôvodného žalobcu na súčasného žalobcu najmä s ohľadom na ustanovenie § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch a ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a zároveň sa súd prvej inštancie vysporiada aj s ďalšími námietkami žalovaného, ktoré uvádzal v odvolacom konaní (pokiaľ to bude hospodárne a účelné z hľadiska právneho posúdenia aktívnej legitímácie žalobcu v nadväznosti na bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru a následnú možnú platnosť mimoriadnej splatnosti úveru). Následne súd vo veci opätovne rozhodne.

20. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie znova rozhodne o trovách prvoinštančného konania, ako aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

21. Vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvej inštancie viazaný (§ 391 ods. 2 CSP).

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).